

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Ing. P. S.**, bytem G., P. 2, zastoupen JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8 – Karlín, proti **žalovanému : Policejní prezidium České republiky**, PO BOX 62/K-SOU, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2012, č.j. PPR-3917-6/ČJ-2012-0099RU,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Policejního prezidia ze dne 4.4.2012, označeného v záhlaví tohoto rozsudku, které bylo označeno jako „Zpracování osobních údajů – sdělení“ a jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o likvidaci jeho osobních údajů získaných v trestním řízení a evidovaných v informačních systémech Policie ČR. Žádost žalobce byla podána dle § 83 odst. 2 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii české republiky (dále jen zákon o Policii ČR) a byla žalobcem odůvodněna tak, že uchování jeho osobních údajů – konkrétně bukálního stěru a otisků je zbytečné a není nezbytné k naplnění účelu zákona o Policii ČR.

II. Rozhodnutí žalovaného (dále jen napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že v informačním systému, jehož účelem je zjišťování a ověřování totožnosti osob prostřednictvím profilu DNA, je vedena informace - bukalní stěr žalobce, přičemž genetický profil nebyl dosud zpracován. Zpracovávány jsou osobní údaje žalobce: jméno, příjmení, rodné číslo a pohlaví. Dále je v informačním systému, jehož účelem je zjišťování a ověřování totožnosti osob prostřednictvím porovnávání a vyhodnocování daktyloskopických otisků a daktyloskopických stop v souvislosti s plněním úkolů Policie ČR, žalobce veden v daktyloskopické evidenci na kartě vyhotovené dne 11.11.2011 pro účely trestního řízení. V této souvislosti jsou k jeho osobě zpracovávány osobní údaje: jméno, příjmení, datum narození, koncové čtyřčíslí rodného čísla, číslo dokladu totožnosti a státní příslušnost. V evidenci provedených identifikačních úkonů jsou dále k osobě žalobce vedeny osobní údaje: jméno, příjmení, datum narození, koncovka rodného čísla, pohlaví, státní příslušnost, země narození, číslo a druh dokladu totožnosti, trvalé bydliště, kriminalistická fotografie, záznam o provedeném daktyloskopování s číslem daktyloskopické karty a záznam o odběru bukalního stěru s číslem odběrové soupravy.

Podle žalovaného je uvedená evidence osobních údajů využívána při předcházení a odhalování trestné činnosti, zjišťování pachatelů trestných činů a konání vyšetřování o trestných činech a proviněních v souvislosti s plněním úkolů Policie ČR.

Žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o likvidaci osobních údajů s poukazem na své oprávnění dle § 60 odst. 1 a § 79 zákona o Policii ČR zpracovávat osobní údaje v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů dle § 85 a § 87 odst. 2 cit. zákona za podmínek, kdy nedochází k likvidaci osobních údajů. Ve vztahu k osobě žalobce konkrétně uvedl, že zpracování jeho osobních údajů je nadále potřebné vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu, ve věci byla podána obžaloba podle § 176 odst. 1 trestního zákona a osobní údaje jsou zpracovány pro účely budoucí identifikace.

III. Žaloba

Žalobce proti uvedenému sdělení žalovaného podává žalobu, v níž nejprve odůvodňuje přípustnost podání žaloby s ohledem na povahu rozhodnutí žalovaného. Uvádí, že v tomto případě je dána přezkumná pravomoc soudu, neboť jde o rozhodnutí *sui generis*, protože z trestního řádu a jiných právních předpisů nelze dovodit odchylný režim přezkumu a nejedná se ani o případ výluky dle § 70 soudního řádu správního. Proti rozhodnutí žalovaného neexistuje žádný opravný prostředek a případné šetření k podnětu k Úřadu pro ochranu osobních údajů nemá povahu odvolacího řízení.

Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že evidence osobních údajů žalobce závažným způsobem narušuje soukromou sféru jeho osoby, a proto jsou tyto úkony nezbytné podrobit měřítku proporcionality z pohledu konkrétní situace a povahy stíhané trestné činnosti. Žalobce považuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného za formální, odkazující na obecné oprávnění Policie ČR. Namítá, že ustanovení § 65 zákona o Policii ČR zakotvuje jen možnost, nikoliv povinnost využívat osobní údaje a požaduje, aby takový úkon byl ve vztahu k vyšetřování trestné činnosti a dané osobě nezbytný. V jiném případě se jedná o úkony nad rámec zákonem limitované tolerované nezbytnosti jejich pořízení, tedy o úkony nedůvodné, a proto není dán ani důvod ke zpracovávání a uchovávání osobních údajů. Za zvlášť závažný zásah žalobce

považuje pořízení bukalního stěru a případně genetického profilu, které obsahují řadu údajů přesahujících rovinu identifikačního prostředku, včetně informací o etnickém původu, rodinných vztazích, případně dědičných chorobách. Uchovávání tohoto materiálu je neodpovídající situací a povaze trestné činnosti, pro kterou je žalobce stíhán a nepřipustným způsobem zasahuje do jeho osobní integrity.

Žalobce namítá, že oprávnění Policie ČR evidovat uvedené osobní údaje nezakládá naprostou libovůli. Orgán činný v trestním řízení je povinen zvážit nezbytnost pořízení a uchování osobních údajů dříve, než k takovému kroku přistoupí. Je povinen žádost o likvidaci takto získaných údajů přijmout, posoudit a náležitě odůvodnit, proč ji nevyhoví. Nevyhovující výrok nelze opřít toliko o zákonné zmocnění a obecné oprávnění Policie ČR, ale je třeba posoudit individuální situaci a alespoň orientačně vymezit důvody, které v tom konkrétním případě, vymezeném osobou obviněného, charakterem trestní věci a s přihlédnutím k provedeným důkazům neumožňují žádosti vyhovět. Z napadeného rozhodnutí takové úvahy nelze seznat a žalovaný pochybil, pokud své rozhodnutí řádně neodůvodnil.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že při odběru bukalního stěru a při jeho dalším zpracování zohledňuje povahu trestného činu, neboť v Národní databázi DNA zpracovává pouze profily DNA pachatelů úmyslných trestných činů. Policie za stěžejní považuje rozlišení trestných činů podle subjektivní stránky, neboť subjektivní stránka vypovídá o vnitřním vztahu pachatele k trestné činnosti. Úmyslně páchaná trestná činnost obsahuje složku vědomí i volní, kdy pachatel vědomě porušuje zákon a porušit jej chce, na rozdíl od nedbalostního trestného činu, kde chybí složka vůle a srozumění s činem. Právě zohledněním subjektivní stránky trestného činu policie uplatňuje princip proporcionality.

Princip proporcionality je dle žalovaného uplatňován v rovině srovnání práva na bezpečnost a soukromého práva na ochranu osobních údajů. Je logické a žádoucí upřednostnit zájem majoritní části společnosti na zajištění její bezpečnosti před soukromou ochranou osobních údajů, kdy ve svém důsledku nejsou ohrožena osobnostní práva pachatelů trestných činů. V souvislosti s odběrem DNA nelze kategorizovat úmyslné trestné činy, každý úmyslný trestný čin představuje zásah do chráněného zájmu osob, resp. společnosti. Žalovaný poukazuje na statistiku ohledně recidivujících pachatelů (45,9 %) za rok 2009 a na zásady kriminalistiky, podle které osoba, která se dopustila trestného činu, je povinna strpět zákonné úkony zasahující do osobní integrity člověka a takovým úkonem je i zpracování profilu DNA.

Zpracování profilu DNA se nevztahuje pouze k určitému trestnému činu, ale vztahuje se na osobu pachatele trestné činnosti. V České republice se používá pro analýzu DNA systém Power Plex 16, který zkoumá 16 lokusů Tandemové repetice se získávají z nekódovaných částí DNA a tedy primárně neobsahují žádné osobní informace o pohlaví člověka. Vyčíst se z něj dá jen, zda jde o profil muže či ženy, software je rozdělen na 2 části, v jedné jsou profily a ve druhé jména, údaje se propojují pro účely vyšetřování přes tzv. identifikátor.

Dle názoru žalovaného námítky žalobce o neadekvátnosti uchovávání údajů vzhledem k situaci a trestné činnosti žalobce svědčí o nepochopení institutu budoucí identifikace.

Žalovaný poukazuje na to, že žalobce je obviněn z úmyslné trestné činnosti, ve věci nebylo vydáno meritorní rozhodnutí, žalobce se dopustil opakování trestné činnosti, a proto nelze vyloučit ani opakování trestné činnosti v budoucnu. Žalovaný uvedl, že Policie ČR odůvodnila nevyhovění žádosti žalobce odkazem na to, že se žalobce dopustil úmyslného trestného činu a byla na něj podána obžaloba, přičemž ve věci nebylo pravomocně rozhodnuto. To je dostatečným právním titulem pro zpracování vzorku DNA, ale i dostatečným odůvodněním, neboť trestná činnost žalobce se vyznačuje jejím opakováním, v důsledku čehož není vyloučeno použití profilu DNA pro objasnění i případných jiných skutků. Identifikace slouží pro plnění úkolů Policie ČR nikoliv jen pro konkrétní trestní řízení, ale ke sběru vymezeného okruhu údajů, které mají umožnit identifikaci osoby v budoucnu.

Žalovaný v dalším podání ze dne 26.11.2015 před ústním projednání věci před soudem sdělil, že žalobce byl rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 9 To 26/2013 uznán vinným ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1 a odst. 5 písm. a) trestního zákona. Žalovaný současně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 168/2013-40, v němž tento soud v obdobné věci posuzoval oprávněnost zpracování osobních údajů v databázi DNA pachatelů hospodářských trestných činů.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Replika žalobce

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že žalovaný ve své obhajobě postupu Policie ČR nerozlišuje individuální okolnosti posuzovaných případů, nerozlišuje mezi osobou odsouzenou a osobou stíhanou, která se může dovolávat presumpce neviny a relativizuje zákonná omezující opatření. Je toho názoru, že zpracování a uchovávání osobních údajů je na místě v případech, kdy je tyto nutné použít k dokazování na základě biologických stop či k identifikaci osoby uprchlé, zemřelé, kdy na základě skutkového děje bude takové identifikace třeba. Uvedené by mělo tím spíše platit u osob, které pro daný trestný čin nebyly odsouzeny. Informace žalovaného o míře recidivy u odsouzených pachatelů nemá vypovídací hodnotu ve vztahu k žalobci, který odsouzen nebyl, tím spíše, že není zřejmé, jak by policejní orgán předmětné informace využil při případném opakování trestné činnosti. Dle žalobce tak vyjádření žalovaného plně potvrzuje výhrady žalobce uvedené ve správní žalobě.

VI. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při ústním jednání před soudem doplnil, že žalobce byl shledán vinným v části věci, řízení před soudem 1. stupně s ohledem na zdravotní stav žalobce skončí nějakým odklonem, nebo možná zastavením. Žalobce je vážně nemocný a několikrát mu byl Městským soudem v Praze povolován odklad výkonu trestu. Žalobce je odsouzen na 6 let odnětí svobody. Nastoupil dobrovolně do výkonu trestu, a protože byl v nemocnicích rok a půl, tak nastoupil do nemocnice ve výkonu trestu, je zařazen v části tzv. trvale pracovně nezařaditelných pro další přezkoumávání zdravotního stavu. Nepopírá, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin podvodu tak, jak byl soud žalovaným informován. Podstatou věci je to, zda-li zajištění bukálního stěru plošně všem, tedy i mému klientovi v případě trestné činnosti, která druhově nevyžaduje žádné ztotožňování pachových, daktyloskopických forenzních stop, tzn. trestné činnosti hospodářské, je v souladu se zákonem či nikoliv.

Otázkou ve věci je, zda-li dle testu proporcionality je v konkrétním případě nutno odůvodnit, proč u žalobce s ohledem na jeho konkrétní jednání je nutno stále vzorek uchovávat či nikoliv. Tedy, zda půjde o paušální postup jako jistý druh totalitního sledování tak, že každý, kdo je obviněn ze závažné trestné činnosti, odevzdá bukalní stěr a u každého bude v případě úmyslné trestné činnosti uchováváno jeho DNA, nebo tomu má být u takové trestné činnosti, kde je to potřeba, např. u znásilnění, vraždy, loupeže a podobně.

Zástupce žalovaného uvedl, že právní důvod ke zpracování a uchovávání osobních údajů žalovaný spatřuje v ust. § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR s tím, že policie důsledně postupuje podle § 65 odst. 5 v případě likvidace údajů, kdy je vnímáno rozhodnutí v daných věcech a v případě, že osoba není odsouzena, údaje se likvidují. Policie důsledně posuzuje, v jakých případech lze odebírat vzorky DNA a vytvářet profily, zařazovat je do Národní databáze DNA. S ohledem na vysokou míru recidivy, a to i recidivy v oblasti hospodářských trestných činů a s ohledem na využitelnost zajišťování vzorků i v případě hospodářských trestných činů usoudila, že rozhoduje jedine subjektivní stránka, tedy, že odběr vzorků pachatelům všech úmyslných trestných činů je to jediné, jak zajistit plnění úkolů Policie ČR a zajistit bezpečnost občanů.

VII. Posouzení věci městským soudem

Městský soud v Praze se v této věci předně zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonné podmínky k projednání žaloby a zda je žalobou napadené sdělení Policejního prezidia Policie ČR rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví.

V dané věci bylo napadeným sdělením žalovaného rozhodováno o žádosti žalobce ze dne 9.2.2012, podané podle § 83 odst. 2 písm. a) zákona o Policii ČR, v níž žalobce požadoval likvidaci jeho osobních údajů získaných v trestním řízení, konkrétně o likvidaci otisků a bukalního stěru. Z napadeného sdělení je zřejmé, že žalovaný postupoval podle § 83 odst. 2 cit. zákona a žádost žalobce vyřídil tak, že jej informoval o nevyhovění žádosti. V tomto sdělení uvedl, že uchovává otisky žalobce a bukalní stěr jako osobní údaje v příslušných informačních systémech. Tyto osobní údaje jsou ve smyslu § 9 písm. i) ve spojení s § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů citlivým údajem a jejich uchovávání jako způsob zpracování, je-li nezákonný, může představovat zásah do práva na soukromý život ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jestliže žalobce v podané žádosti požadoval likvidaci těchto údajů, žalovaný žádosti nevyhověl a v důsledku toho jsou osobní údaje žalobce dále uchovávány v informačních systémech, je sdělení žalovaného o tom, že se žádosti nevyhovuje, rozhodnutím o veřejných subjektivních právech žalobce na to, aby osobní údaje obsahující vzorky jeho genetického materiálu, za předpokladu, že tak stanoví zákon, nebyly nadále uchovávány a byly likvidovány.

Informace o vyřízení žádosti žalobce ve formě sdělení poskytnutého podle § 83 odst. 5 zákona o Policii ČR je tedy rozhodnutím, které zasahuje do práv žalobce na ochranu osobnosti, je proto podle § 65 s.ř.s. přezkoumatelné soudem.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze věcně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze

skutkového a právního stavu, který zde existoval v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Stěžejní otázkou sporu v dané věci je posouzení oprávněnosti resp. nezbytnosti zpracování, spočívající v zařazení a uchovávání daktyloskopických stop a profilu DNA žalobce v Národní databázi DNA. Nezbytnost zařazení a uchovávání profilu DNA v uvedené databázi žalovaný odůvodňuje potřebou identifikace pachatele trestné činnosti v budoucnu, tuto svoji činnost považuje obecně za legitimní a legální a z hlediska intenzity zásahu do práv žalobce za zásah v demokratické společnosti přiměřený ve vztahu k naplnění cíle, tj. plnění úkolů policie.

V daném případě nebyl předmětem sporu postup policie při vyšetřování trestné činnosti, kdy byly žalobci odebírány otisky a stopy pro jejich daktyloskopické využití a profil DNA (dále také biologické údaje) a ani takovéto jednání nebylo posuzováno. Důvodem posuzování zacházení s osobními údaji žalobce bylo zařazení a uchovávání daktyloskopických stop a profilu DNA žalobce v databázích Policie ČR *pro budoucí potřeby*, tj. k využití při vyšetřování jiných trestných činů a identifikaci jejich pachatele v budoucnu (kdy využití daktyloskopických stop a profilu DNA uloženého v databázích současně v budoucnu případně umožňuje i vyloučení žalobce z okruhu podezřelých).

Soud přisvědčuje tomu, že osobní informace, jimiž jsou daktyloskopické a genetické údaje, které jsou citlivým údajem ve smyslu ust. § 4 písm. b) a § 9 zákona č.101/2000 Sb. a jejich uchovávání (jako způsob zpracování) v databázích policie představuje zásah do osobních práv žalobce a že oprávnění policie uchovávat stopy a profil DNA v databázích není neomezené, ale je limitováno obecně vymezením účelu, k jakému se tak děje.

Vymezení účelu uchovávání stop a profilů DNA a limity postupu policie při této činnosti vyplývají z následující právní úpravy zákona o Policii ČR.

Podle § 60 odst. 1 zákona o Policii ČR Policie zpracovává v souladu s tímto zákonem a jiným právním předpisem informace včetně osobních údajů *v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů*.

Podle § 79 odst. 1 zákona o Policii ČR Policie může zpracovávat osobní údaje včetně citlivých údajů bez souhlasu osoby, jíž se tyto údaje týkají (dále jen „subjekt údajů“), pokud *je to nezbytné pro plnění jejích úkolů*.

Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.

Podle § 85 odst. 1 písm. b) zákona o Policii ČR Policie může při plnění svých úkolů zpracovávat osobní údaje i k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny *za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti včetně pátrání po osobách a věcech a zajištění bezpečnosti České republiky*.

Podle § 87 odst. 1 zákona o Policii ČR Policie uchovává osobní údaje pro účely podle § 85 *po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování*. Pomine-li tento účel, osobní údaje zlikviduje.

Podle § 87 odst. 2 zákona o Policii ČR Policie osobní údaje nezlikviduje, jsou-li dále využívány při plnění úkolu podle tohoto zákona nebo se jedná o osobní údaje, které jsou součástí spisového materiálu, bez ohledu na to, zda jsou zpracovány v listinné nebo automatizované podobě.

Z citované právní úpravy vyplývá, že oprávnění ke sběru a i dalšímu zpracování uvedených osobních údajů je dáno úkoly policie při předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a je ospravedlnitelné za předpokladu naplnění podmínek stanovených v zákonu o Policii ČR, tj. za podmínek nezbytnosti pro plnění úkolů Policie ČR, resp. po dobu nezbytně nutnou k plnění těchto úkolů. Oprávnění policie tedy není neomezené, ale je limitováno vymezením účelu, k jakému se tak děje a nezbytností takového postupu k naplnění sledovaného cíle (srov. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 30/2010 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 168/2013).

V souzené věci žalobce zpochybnil nezbytnost uchovávání jeho biologických údajů pro plnění úkolů Policie z důvodu situace žalobce a povahy trestné činnosti, pro kterou byl vyšetřován, rovněž s odkazem na to, že řízení je ve stádiu podání obžaloby a žalobce dosud nebyl uznán vinným ze stíhaného trestného činu a plnění úkolů Policie. V tomto směru postrádal náležité odůvodnění nezbytnosti uchovávat jeho biologické údaje z hlediska proporcionality zásahu do jeho práv oproti oprávnění Policie ČR.

Soud neshledává uvedené žalobní námitky důvodnými, neboť z napadeného rozhodnutí je zřejmé, v jaké skutečnosti žalovaný spatřuje potřebu a nezbytnost uchovávat i nadále biologické údaje žalobce. Žalovaný své rozhodnutí nepostavil toliko na obecné formální konstataci plnění úkolů Policie ČR, jak tvrdí žalobce, ale zvážil budoucí využití uchovávaných údajů žalobce právě z hlediska povahy trestné činnosti. Stanovil hledisko, pro které lze přisvědčit oprávněnosti uchovávání osobních údajů žalobce i pro budoucí účely a za toto hledisko považuje subjektivní stránku trestné činnosti, pro kterou byl žalobce vyšetřován. Žalobce byl stíhán pro úmyslnou trestnou činnost, tedy pro trestnou činnost, již se dopustil vědomě a chtěl způsobit následky touto trestní činností vyvolané, popřípadě s nimi byl srozuměn. Jak vyplývá z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22.5.2013 sp. zn. 9 To 26/2013 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.11.2013 sp. zn. 3 Tdo 1001/2013, žalobce se dopustil zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, a to několika útoky v různých dnech, což značí, že chráněný zájem porušil opakovaně. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že postačí, aby limity oprávnění Policie ČR k uchovávání osobních údajů pro účely plnění uvedených úkolů Policie ČR byly dány povahou trestné činnosti, spočívající ve volním prvku, tj. ve vztahu pachatele k trestné činnosti, neboť právě vztah pachatele k vlastnímu jednání je skutečností, která negarantuje, že se pachatel nedopustí dalšího porušení zákona jiným jednáním, kde využití jeho biologických stop bude nezbytné. Zpracování osobních údajů pro budoucí identifikaci je tedy nezbytné jak po dobu vyšetřování trestné činnosti, tak po určitou dobu po odsouzení pachatele z důvodu prevence společnosti před možnou recidivou trestné činnosti, dovozovanou ze vztahu pachatele ke svému jednání. V souzené věci je významné, že žalovaný při vyřizování žádosti vycházel ze skutkového a právního stavu v době svého rozhodování, kdy trestní řízení, jak žalobce sám uvádí, bylo ve stádiu podání obžaloby a o jednání žalobce ještě nebylo pravomocně rozhodnuto. To znamená, že nebyly dány ani důvody pro likvidaci osobních údajů dle § 87 odst. 1 zákona o

Policii ČR, neboť v té době nepominul účel jejich odběru a zpracování (pro účely odhalování a stíhání trestné činnosti). Vzhledem k účelu použití osobních údajů dle zákona o Policii ČR se pro postup policie nemůže uplatnit zásada presumpce neviny, neboť její uplatnění tak, že nebyl-li dosud žalobce odsouzen, není možné uchovávat jeho osobní údaje, by bylo v rozporu s účelem trestního řízení. Skutečnost, že žalobce nebyl v době rozhodování žalovaného ještě pravomocně odsouzen, nezakládala důvod k likvidaci zpracovaných údajů, ale odůvodňovala jejich zachování minimálně do pravomocného rozhodnutí trestního soudu. I po tomto rozsudku, byl-li žalobce pravomocně odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost, je zpracování osobních údajů žalobce odůvodněno povahou trestné činnosti v jejím skutkovém znaku zavinění ve formě úmyslu. Žalovaný tedy dostatečným způsobem odůvodnil své oprávnění hlediskem, jímž je předcházející úmyslné protiprávní jednání žalobce. Institut zpracování osobních údajů pro budoucí identifikaci je preventivním opatřením, proto potřebu prevence je nezbytné vyvozovat nejen z typu trestného činu, v jeho skutkové a právní kvalifikaci, ale zejména z podstaty trestné činnosti, již je nepochybně vztah pachatele k vlastnímu jednání.

Tím, že zásah do osobních práv žalobce postupem policie je ospravedlnitelný z hlediska předcházejícího úmyslného protiprávního jednání žalobce, je odůvodněna i přiměřenost zásahu z hlediska zásady proporcionality. Žalobce se dopustil úmyslného trestného činu a musel si být vědom, že pro jeho jednání může být vedeno trestní řízení, může mu být uložen trest a v souvislosti s tím bude veden v Rejstříku trestů a v příslušných evidencích Policie ČR, tj. že musí nést negativní následky spojené se spácháním protiprávního jednání. Nadto, jak již toto zjištění použil i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (viz shora), databáze Policie ČR není veřejně přístupná, nehrozí proto, že by si někdo třetí, mimo orgány činné v trestním řízení, jejím prostřednictvím zjišťoval citlivé informace o subjektu údajů, resp. o pachatelích trestných činů, tj. není možná další dehonestace takové osoby na základě uchování jejího profilu v Národní databázi. Žalovaný ostatně ve vyjádření k žalobě podepřel svůj závěr v rozhodnutí vysvětlením, jak se používá analýzy DNA a zpracování DNA, které vylučuje užití genetických informací, jež žalobce předpokládá v podané žalobě. K zásadě proporcionality městský soud v Praze dodává to, co vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku pod sp. zn. 4 As 168/2013, že dovolává-li se žalobce ochrany svých práv jako jednotlivce, nemůže přehlížet práva ostatních, tj. že práva jedince (zde žalobce) pravomocně odsouzeného pro úmyslný trestný čin začínají a končí tam, kde jsou práva druhého chráněna mimo jiné i prostřednictvím policie. Postup žalovaného při zpracování osobních údajů žalobce byl tedy přiměřený, neboť práva žalobce, který vědomě a cíleně porušil právo a v důsledku toho mohl předjímatelně usuzovat na zásah do svých práv, nemůže převážet nad zájmem společnosti na ochranu před pachateli úmyslných trestných činů. Aby policie mohla dostát plnění svých povinností při předcházení, odhalování a vyšetřování trestné činnosti a stíhání pachatelů trestných činů, musí k tomu využít zákonem založeného oprávnění. Nejvyšší správní soud neshledal, že by právní úprava zákona o policii o zpracování citlivých osobních údajů (v té věci i vzorku DNA) nevyhovovala minimálním požadavkům na zákonný podklad zásahu do práva na ochranu soukromého života. V dané věci nadto žalovaný zcela legitimním hlediskem – úmyslem žalobce dopustit se trestné činnosti odůvodnil svůj úsudek o nezbytnosti prozatím vést osobní údaje žalobce ve svých databázích.

VIII. Závěr

Na základě uvedených důvodů Městský soud v Praze neshledal důvodnými námitky žalobce o nedostatečném posouzení jeho žádosti o likvidaci osobních údajů a podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady v souvislosti s řízením u soudu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. prosince 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková